

[Kai Moltke.]

valg i Sydvietnam ikke kunne finde sted under en amerikansk okkupation. Det ville være rart her at få præciseret, at hvis vi skal have normaliseret regeringsforholdene i Sydvietnam, så er en ting, som folketinget roligt kan tage stilling til, at de fremmede tropper skal bort fra det sydlige Vietnam, før det opnår sin frihed. Og det er vel ikke så meget det, at vietnamesere skal væk fra Vietnam, som at thailændere, koreanere og amerikanere må bort fra Vietnam, før en virkelig fri afgørelse fra det sydvietnamesiske folks side kan finde sted.

Når vi opretholder forbindelsen med Saigon, skal jeg for mit vedkommende heller ikke undlade at understrege den nære sammenhæng mellem det emne, vi behandler nu, og det emne, vi kommer til at tilbringe sikkert en stor del af eftermiddagen med, nemlig Saltholm. Jeg vil spørge udenrigsministeren: er det ham bekendt, at det store luftfartsselskab, som folketinget i sin tid ydede temmelig, lad os sige velvillige garantier, da det befandt sig i sin krise, opretholder en filial i Bangkok, det såkaldte Thailand Airways, hvor ganske vist en stor del af aktierne befinder sig i Thailand-regeringens hænder, men hvor til gengæld SAS har indskudt hele den faktiske kapital? Er det udenrigsministeren bekendt, at dette Thailand Airways i øjeblikket hovedsagelig henter sine indtægter ved at transportere thailandske og amerikanske tropper fra Bangkok til Saigon? Jeg ved, der har været stor interesse fra udenrigsministeriets og regeringens side om, at ingen dansk virksomhed som Høyer's fabrikker skulle have lov til at levere granater og eksportere dem til støtte for Sydvietnam. Indtager udenrigsministeren, indtager regeringen og indtager i særdeleshed de radikale det standpunkt, at et statsunderstøttet foretagende som SAS kan lade en af sine østlige filialer praktisk deltage i at transportere besættelsestropper frem og tilbage mellem Bangkok og Saigon?

Med disse bemærkninger og med ønske om afklaring også af dette forhold skal jeg anbefale, at man behandler SF-forslaget i et udvalg, giver det en hurtig behandling, og at man i dette tilfælde stemmer efter overbevisning og modbeviser, at NATO i øjeblikket pålægger Danmark verdensom-

fattende, globale forpligtelser, som til syvende og sidst er afgørende for flertallet i dette ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Gert Petersen*): Jeg vil godt først have lov til at takke for den tilslutning, der er kommet fra forskellig side, fra hr. Frode Jakobsen, fra hr. Sigsgaard og fra hr. Kai Moltke. Jeg må egentlig også takke udenrigsministeren for en vis tilslutning, for så vidt som udenrigsministeren på et vist tidspunkt sagde, at han da erkendte, at Nordvietnam opfylder de folkeretlige betingelser, som vi i almindelighed stiller for at anerkende en anden stat. Så er vi i hvert fald ude over den diskussion.

Det, som diskussionen derefter drejer sig om — og her må jeg nok sige at jeg er noget skuffet over de bemærkninger, som er kommet både fra udenrigsministeren og fra regeringspartiernes ordførere — er en række andre spørgsmål, ikke spørgsmålet om, hvorvidt Nordvietnam opfylder betingelserne for dansk anerkendelse, for det gør Nordvietnam, det har vi udenrigsministerens ord for, men spørgsmålet om tidspunktet, som altså åbenbart har været et spørgsmål siden 1955-56, altså i en ganske betydelig årrække, spørgsmålet om, hvorvidt en dansk anerkendelse fremmer freden eller ikke gør det, spørgsmålet om — som det blev fremført fra hr. Poul Schlüter og fra hr. Per Møller — den rimelige hensyntagen til vor, jeg ved ikke, om det var store forbundsfælle USA, spørgsmålet om den svenske neutralitet til forskel fra den danske alliancebundethed og endelig spørgsmålet om, hvorvidt en dansk anerkendelse nu ikke ville styrke Nordvietnam, mens den derimod ville svække den modstående part. Ved hjælp af alle disse spørgsmål lykkes det alligevel en højtåret minister og en række ordførere, som principielt accepterer, at en anerkendelse vel egentlig folkeretligt i hvert fald ville være korrekt, at gå ind for, at man skal afstå fra den.

Lad os se lidt nærmere på disse indvendinger. Der er for det første spørgsmålet om det rigtige tidspunkt. Det spørgsmål har man jo kunnet stille sig igennem en årrække, i hvert fald siden 1957-58, da Danmark anerkendte — først de facto og så de jure — Sydvietnam, uden at man